812

136

La Pubilla.

Acte unich.

1877.

La Pubilla

Comedia en un acte y en vers, original

de

Pere Poblador

(Perico Matalassí.

1877.

A mon bell volgut y amich
lo jove escriptor en Joseph Verdú
(Gestus.)

Si basta proba senzilla
per espressar la amistat,
ple de goig y voluntat
te dedico "La Pubilla."

L'autor.

Personatges.

-

Amalia.

Federich.

Carlos.

Serafi.

D. Bruno.

La escena en Barcelona - Epoca actual.

Acte únich.

-

Lo teatro representa la sala de una casa de dispesas. Porta al foro y dos laterals. Al aixecarse 'l telo' apareixen Amalia y Jederich cuestionant. Lo primé sentat escribint.

=

Escena 1.

Amalia - Jederich.

Am. No 'm vingui ab cuentos, 'l duro
volte' es mol tranquil caram
lembla que be' li agrada
que 'l portin net y planxat.
Aquets senyors Jets per joria
no tenen un xavo may.

Je. A propòsit, una historia
d 'aixo' li vaig a' contà.
Escolti.

Am. Ni una paraula,
vaig perdre un plet escoltant.

'l duro.

Je. (Si no te 'l pintas.)

Amalia, deixim en pau.

Estich escribint un 'auca

y no 'm deixa combinar.

Vol que jassi versos coixos?

Vol que la posteritat

riga de las obras mestres

que fabrica lo meu cap.

Am. No 'm jassi viure! un poeta

de redolins y ventalls

Je. Atrevida es la ignorancia

Am. Voste' si no hu es 'l fá.

Je. Mes no veu?...

Am. Que fa' 'l pages

per lliurarse de soldat.

Pero miri, no se 'n burli,
demá la mare vindrá
y no te pels á la llengua.

Je. Quin llenguatje mes vulgar.

Am. Vetaqui, molta finura
sense un cuarto y endeutat.
'L duro.

Je. Tanta duresa
ja dura molt.

Am. Aixó ray,
Páguim lo que 'm deu, miseria
que sembla un moble d'encant.

Je. (Recull los papers y s'aixeca)
Me 'n surto per no escoltarla.

Am. Per no pagarme se 'n va.

Je. (Amanben.)

Aprengui modos ximpleta.

Am. Y vorté aprengui à pagà.
Tingui comte ab 'ls drapayres
que no 'l jiquin dintre 'l sach

Escena 2.

Amalia - Serafi

Se. (Per la dreta.)
Ay, ay! perque cridas tant.

Am. Com que 'l Poeta m 'enfada.

Se. Acabem d'una vegada.
Qu'ets aixeridona...

Am. Oy! tan.

Se. A veyam 'l pols.

Am. Perque?

Se. Per ordenart medecina
Tu ets una noya molt fina
y enfadarte no 't convé.

(Li pren la ma.)

Ma! si sembla una campana-
Tu téns molta ecsaltació.

Am. Lo versista cerniclo
Jins me fa' perdre la gana.
Lo mon es ple de ximplets.

Se. Que vols di?

Am. 'Que fa' uns cuants dias'
qu' ab las sevas ximplerias
vol enganyarme en Carlets.
Diu que son mal no 's remedia
si jo no li dono 'l cor,
que es inmens lo seu dolor.

Se. Es comediant, ja comedia.

Am. Pero a mi 'm dóna poch gust,
la seva xarla endossa.
Oy, que no deu sé gran cosa
un comediant sense ajust?

Se. Juig, dona! que vols que sia:
Un socio de las Delicias,
un tipo, un ente, un magricias.

Am. Per xo he dit que no 'l volia.

Se. De, dona, m 'has agradat.
Si no hagués sigut així
m 'hauries deixat a mi!

Am. Calla noy, qu 'es mal pensat.

(Mirant á la esquerra.)

Ell vé á sabé la conesta.
Amágat y escóltans bé

veurás lo que li diré.

Se. Quina xicota mes llesta.

M'estimas molt?

Am. Vésten dins.

Se. Tingas compte ab lo que fas.

Am. Amágat.

Se. No 'm deixis pas.

Qu'eh bufona!

Am. Tinch vehins.

Escena 2.

Amalia. Carlos.

Car. (En adman tágich.)

Amalia?

Am. (Ta hi som! bolador.)

Car. Pres lo cor de greu follia
glatint sempre nit y dia
m'ocasiona molts enfados.

Am. Que me'n conta à mi?

Car. Traidora!

Y'm contesta ab sanch tan freda?

Am. Carlos, no'm tingui per bleda
ni's pensi que vinch de fora.
Los comediants...

Car. Los actors.

Am. Lo nom que mes li agradi,
sense volta - y no s'enfadi -
llensan à las noyas flors
y si l'actor es novell
y no'l contractan en lloch
las sevas flors valen poch

y me las planta al clatell.

Je. (Bravo!)

Car. Dona sens pietat
te'n riu de la meva pena

Am. Tiriseu tot á l'esquena.

Se. (Qu'aniria carregat.)

Car. Per alivi dels meus mals,
sols que 'm desenganyi resta.
Espero ansiós la contesta.

Am. Tinguí.

(Donantli un periodich.)

Car. Que?

(Admirat.)

Am. Los Jochs florals.
Llegeixi ab bona atenció
sense inquietarse y veurà

que 'l periódich li dirá
lo qu' hauria de dir jo.

Car. (llegeix per seccions, títols y firmas)

Amor. Gestus - Ditxós tu.
Celos - Daruta. Pobret!
Traició. Perico. Mal jet.
- Qui ho endevina?

Am. Ningú.

Se. (Jo me 'n rich pero ell s 'enfada.)

Am. Carlos, calma y atenció.

Car. Yngrata!

Am. La solució
busqui d' aquesta xarada.

Car. (llumiant.)

Tot prima dos a la plana
dos y tres se ja a' n 'al joch.

Amalia jo entench molt poch
ab xaradas! Qu'es?

Am. Carbassa.

Car. No digui aquets disbarats.

Am. Vosté es qui no 'ls té de dí.

Car. (Mirant la firma.)

Te 'n recordaràs de mi.

"Dos parayguas foradats."

Am. Quina culpa té lo autor!

Car. (S'agenolla - Tragich.)

Vosté 'm desespera, ingrata
perque sens pietat me mata.

Am. Lo Grabat ho fa millor.

Car. (Cremat.)

Puig que 's mofa de l'angoija
que te apresonat mon pit,

avuy te daré al oblit
te abandono, Amalia boija.

Am. Pobre comediant tronat.

Car. Ni aixís l'arribo a commoure.

Am. (Anantse.)

Adeu.

Car. Té lo cor de roure.

(Se li agenolla als peus.)

Perdó.

Se.

(Surt rient.)

Ja estás perdonat.

Escena 4.

Serafí - Carlos.

Car.

(Aixecantse.)

Tal insult no consenteixo.

Se. Has jet un papé brillant,
te llueixes comediant.

Car. Per tu metje, no'm llueixo.
Per tu que ab los teus fanals
li fas perdre la xabeta
perque no sab la pobreta
qu'eb un metje sens malalt
Metje de tan poca traça
que a' un infelis desganat
no ja molt li has ordenat
dieta y fregas de mostassa.

Se. Aixo es mentida, trapella
Sabi que sense ana molt lluny
te van treure a' cops de puny
del Teatro de la Estrella.

Car. Noy, aixo s'ha d'acabá.
Busquem armas, punt y hora.

Se. Si, que la rabia 'm devora.

Car. A mi no 'm deixa parlá.

Se. Aqui 'ns trobarem.

Car. Corriente.

Se. Encaixa.

Car. Si no t'irrita...

Se. Encaixa que nada quita
lo cortés a lo valiente.

(Teraſi se 'n va' foro dreta.)

Escena 4.

Carlos - Luego Jederich.

Car. (Tocantse 'l cor.)

No desmayis, prou glati
ja que l'amor t'arrebata
si t'obliga á matar, mata
y posa á tas penas fi.

(Contempla lo periodich qu'os á la taula)

Je. Hola Carlos, com actor
engrescat ab la lectura.

(Mirant.)

Tochs florals. Lo nom augura.
qu'ha de ser de un bon autor.

(Jullejant.)

Tot es lectura senzilla,
si vol deleitarse bé
un periodich li duré
que 's titula La Pubilla.

Já alguns anys que no 's publica
pero la tinch molt guardada.
Torno á dirli altra vegada
qu'es una pubilla rica.

(Serasi escolta l'ultim vers desde
'l foro.)

Car. No 'm trenqui las oracions.
Je. Home, sigui mes atent
Car. No veu que no estich content.
Je. Escolti.
Car. **No vull sahons.** (Enfadat se 'n entra á la porta
d'ahont ha sortit.)

Escena 5.

Jederich. Serasi.

(Baixant al prosceni)

Je. Falós. Hola, Serafi.
Noy, y qu'es desagrahit.
Li ofereych...

Se. Ja ho he sentit.
Me la vol portar a mí?

Je. Sí, home sí, ab molt gust, ja ho sab.

Se. No 'm planta pas una bola?

Je. Soch formal.

Se. Això 'm consola.

(Li dóna diners.)

Senyal y paga.

Je. (Content.)
(Dos napsl!)

Se. Me 'n puch resiá?

Je. Del tot.

Je. Cuan jo t'ho dich.
(S'enganya, quin embolich.)

Se. No cal parlá mes.

Je. Ni un mot.

Se. Cuant s'hagi realisat
jo y vos ja 'ns arreglarem.

Je. Juig home.

Se. Vaya, y farem
un tech á la jont del gat.

Je. Aproposit d'eixa jont
tinch un bonich pas d'historia,
seyem que 'm vé á la memoria.

Se. L'escolto ab gust, com hi hà mon.

Je. Era un Diumenje á la tarde
y no sabent ahont ana
perque tenia tans cuartos

com nostre Senyor germans.
Vaig volgue fé una visita
á la Freica Sont del gat
Pensant que un gat trobaria
'n vaig veure molts y grans
sobre tot lo d'un camálich
qu'era gros com un Sant Pau
Sonaba aquí una guitarra
un orga mes cap enllá
Uns lo jan petit ballaban
altres jeyan fatigats.
Aixís la Sont se trovaba
cuant la pují á visitar.
Una noya rodoneta
com la bola d'un billar
seguda sóta d'un arbre

y un gat ple de vi al costat
a' un gatet acariciaba
ab tendresa sens igual.
Deu guardi a la rodoneta
vaig dirli cortés y aimant,
ella 'm mira y no 'm contesta
jo vaig pensà entre mi errat.
Me fa l'ullet y ... respiro
sublime, piramidal.
Que indicaba la finestra
que aixis s'habia tancat?
Era que un pis se llogaba,
aixo entre mi vaig pensà,
pero no, la rodoneta
va aixecarse rodolant
y sense rodejà gayre

me deixa rodo y plantat.
Sempre vaig ana seguintla
com al empleo 'l seu amb.
Lo sol sos raigs apagaba
y en passos agegantat
la nit anaba apropanbe,
la nit que cubreix tans mals.
La gatuna comitiva
tips de beure y de ballà
a' Barcelona tornaban
sent esses ab lletras grans.
La Jont quedaba deserta
y el gat que adorno fi fa
ab la cua entre las camas
queda mut y sens miular.
No's va sentì una caricia

ni un eloigs, que altres gats
á los concurrents distreuen
de complaure al visitat,
per consolarlo una mica
un moment me vaig queda.
De sopte penso, y la nena?
hi corro torrent avall.
Prop la gatzara 's sentia,
allà ma conquista està
y mes que corre volaba,
mes de sopte, sort fatal!
sento una ma que m'agafa
pel clatell, mes quina ma,
un pam de llengua 'm sortia,
Cuant una veu de mardà
me digué, mitjà cerilla,

de mi te 'n recordarás.
Si tornas á fer posturas
á la meva filla gran.
Me 'n vaig mesurà unas cuantas
que feyan mes d'un quintá.
me 'l filo y veig el camâlich
que jo habia vist á dalt.
Cuan tip vaig está de pegarme
y jo mes tip de plorà
va fugi dihentme: ximple!
prou que te 'n recordarás
Ves si la historia t'agrada,
si no la conto com cal,
això es lo que vaig passarme
baixant á la font del gat.
Se. Vetaquí un pas que m'agrada.

Je. Perque no 't van escalfá.
Deu te guardi d'una má
tant groixuda y tan pesada.
Si 't trobessis...

Se. No perilla.

Je. Noy, quinas bufas mes serias!
Oblidem eixas miserias.
Vaig á burca La Pubilla.

(Se 'n vá pel foro.)

Escena 6.

Serafi.

To soch l'home de la dida;
tot me vá á pedir de boca:
aquet poeta tanoca

ara á ser rich me convida.
Una pubilla, m'encera
saborejar aquet nom,
se'n admirará tothom.
Ja has jet á tots, dispesera.

(Crida.)

Amalia! Amalia!

Am. (Dins.)

Que hi ha?

Se. Surt de seguida.

Escena 7.

Serafí - Amàlia.

Am. (Sortint.)

Que 't passa?

Se. Res, avuy me busco casa.

Am. Y això?

Se. No t'eltimo ja.
Mira, lo mon es molt gran
y hi han molts homes soltes
si no trobas ningú mes
pots agafa' al comediant.

Am. Ahont va' aquet metje bunyol?
Que 't pensas escarransit
que per logra' un bon marit
haure' de pescarlo al vol.
Sapigas, noy que la mare
may t'ha portat aficio'.

Se. Y á mi, que?

Am. No tinguis po
que 't miri may mes la cara.

Se. Bé, no vull tantas rahons

Am. Qu'et gamarús Serasi.

Vei si en lloch millo qu'aqui

't surgiràn los mitjons.

Vull motius.

Se. Raho' senzilla.

Com que tu no téns un clau,

tinch la proporció 'y m plau

casarme ab una pubilla.

Am. Ynfelis! t'han encerat.

Se. No, qui me la proporciona

es una formal persona.

Am. Pero per xo t'ha rifat.

Se. La malicia t'ho fa di

Am. Noy, predicas en desert.

Se. Perque 't convencis que és cert

avuy la veuràs aquí.

Am. Que dius?

Se. Lo que sents.

Am. Bé, home;

m'sembla donchs que riurem.

Se. Perque?

Am. Ns'agarraparem,

pero m'sembla qu'aixo es broma.

Escoltant la téva embrolla

me descuidaba 'l dinà.

Se. Ja 't cridaré cuant vindrà.

Am. Ay, si no 'm sobrejís l'olla!

(Vol anarsen y no pot.)

Yngrat.

Se. Lo foch te s'apaga.

Am. Me la pagarás.

Se. Bé, dona.

Am. Qui se 'n riu d'una minyona
tan guapa com jo, ei un plaga.

(Se 'n va.)

Escena 8.

Serafi. Carlos

Car. (Sortint. tràgich.)
Ja tinch armas, punt y hora.

Se. (Abrassantlo.)
Hola Carlos, no 'ns batrem.

Car. Hi va?

Se. Ho arreglarem.

Car. Sols matantnos.

Se. Tonto jóra.

Teva el la Amalia.

Car. Cobart.

Se. No m'insultis.

Car. Cobart, sí.

Se. No te may po en Jerasí.
Jabrás la causa mes tart.

Car. Ho dius formal?

Se. Serio ho dich.

Car. No 'm rifas pas?

Se. No, t'ho juro.
Pendrem café, copa y puro.
Carlos, vaig a sé molt rich.

Car. De cuant ensa eixas noticias?

Se. Molt poqueta estóna já
y las hem de refresca
al Cafe de las Delicias.

Car. Anem?

Se. Anem.

Car. Tracte es tracte.

Se. Carlos, teva es la xicota.

Car. Y no 't sabrà greu?

Se. Ni gota.

Al Café.

Car. Don final d'acte.

(Se creuan 'ls brassos per la esquerra

y se 'n van.)

Escena 9.

Amalia.

(Sortint.)

Ja es l'olla fora del foch.

Ahont es? No 'l veig. Serafi?

(Crida.)

Lo que aquet xicot ja en mi
'm sembla cosa de joch.
O s'ha tocat del bolet
o ha buydat molt la porrona,
o lo ha engrescat una dona
o 's torna boig y ximplet.
Serafi, pero no ho es
l'home que ja tals accions.
jo li surjia 'ls mitjons
y sense cap interes.
Si ell m'abandona, com quedo!
cuant a tants he fet desprecis

(Mirant al foro.)

Ja ve 'l Poeta, quin neci!

La parodia de Quevedo.

Escena 1o.

Amalia. Jederich.

Am. 'L duro.

Je. Quin Deu te guart.

Am. 'L duro.

Je. Quina migranya.

Am. Mal pagado, perque enganya.

Je. Ja te 'l dare.

Am. Será tart.

Je. (Li dóna.)

Ara mateix. Veus com cobra?

Am. (Sorprés.)

'Me rupta. Un duro vorte?

Je. No se'ls hi pot deure re
a' unas persona tant pobres.
Es à di que 't supta?

Am. Si.

Diguem d'ahont s'ha despenjat.

Je. Diu un adagi gastat:
Jés be' y no miris à qui.

Am. Ja ho sè; pero à que treu nas?

Je. Seu y escolta ab atenció.
Respecte aqueixa cuestió
vaig à referirte un pas

Am. Ara que ja tinch 'l duro
som amichs, ja pot parla.

Je. Lo meu ben modo d'obra
me va treure d'un apuro.

(Seuen.)

Era una nit... Las novelas
totas comensan aixi,
pero dich mal, era un vespre
si ja ó no ja' prop las vuit.
Al Pla' de la Boqueria
m'estaba plantat y trist,
y sol- perque dels pochs cuartos
se 'n apartan 'ls amichs-
De sopte veig una mossa;
quina noya mes baril.
Del colo' de la mentida
portaba un airos vestit.
poluos d'arros a' la cara,
diadema al cap y anyadit,
en fin, una modisteta
en forma de figurin.

Me cuadro y li dich, salero!
ella sonrient aixis
Eitá muy cachondo el tiempo
contesta en accent molt fi.
Parla en castanyola, ganga,
y vaig pensar - Jederich
Tu no has sigut may Bolero
pero balla si es precis.
Li ofereixo acompanyarla
y ella acepta.

Am. Qu'es tranquil.

Je. Travessant carrers y plasses,
vam parlar de coses mil
may á ca casa arribabam,
hi vam arribar per fi.
Quin carrero, quina escala!

ni porté, ni gas, tot trist,
sols una llanticta d'oli
acabantse de mori.

Am. Vetaqui, tant vestit blau
y diadema y anyadits.
Que n'hi han a Barcelona
de miseria ples aixis
que gastan molta fatxenda
y ab lo peu plegan 'l llit.

Je. Has acabat?

Am. Continui.

Je. Es que si has d'interrumpi
no acabarem en un hora.

Am. Acabi donchs Jederich.

Je. Comensem a puja escalas
y ... friolera, al quint pis.

Usted me dispensarà
de la molestia, vaí dir.
Quiere V. callar, señora.
quisiera al cielo subir.
Vaí nostres mots interrompre
un cadet molt presumit
que aparesqué dihent pestes
y insults ab ella y á mi.
Jo, al veurel arrenco aí riure,
ella cuadrante diu: salid,
y si es noble y caballero
quien mi honor pone en un tris
elija armas, sitio y hora
donde irnos aí batir.
Me tira un guant, lo reculle,
me l'emprobo, era petit,

y mes cremat lo adveriari
desenvayna lo espasi,
La modisteta 's desmaya
lo cadet, roncas y crits
gent per balcons y finestras
per la escaleta 'ls vehins.
Crida una beata, Lladres!
Un vell no 'm roban a mi,
una minyona, agafeulo!
Figurat quin compromís
en situació tan trista
ja ovirava 'l meu magí
Municipals, cuartelillo
y altras plagas per l'estil.
Cuan si vinguei del cel
un escanyolit

diu: respecteu aquet jove,
el honrat, me busca á mi,
que li poro mitjas sola,
y s'ha equivocat de pis
Era 'l senyo Zacarias
un pobre home groch y prim
ataconado d'ofici
que dalt la sotera viu
accio d'agrahiment
perque un dia al demati
li vaig dar una cigala
qu'á mi m'espatllaba 'l pit.
Y per xo diu be lo adagi,
Jes be y no miris á qui.

Am. Me 'ha agradat, pero li juro
que si be l'accio es bonica

me sembla que no m'esplica
la procedencia del duro.

Je. A n'aixo vaig, es senzilla
. la cuestió y t'ho vaig a dí
me l'ha dat en Serafí
per portarli una Pubilla.

Am. Qu'escolto! Ha sigut vosté
l'autor d'aquest embolich!
Ay Carquinyoli! li dich
que 'ls ulls li esgarrapare.
Mes li valdria estudiá
per compondre versos bons
que no portar desunions
entre 'ls que s'han de casá.
Com per poeta no es bo
y li xiulan lo qu'escriu

y 'l joch dels seus veriot riu
vol posarse a Corredó.
Zinch de darli una pallisa.

Je. (Calma.)

Am. Y diré pel vehinat
qu'es un llus, qu'está tronat
y no mes te una camisa.

Je ~~Amalia~~
que porta roba d'encant!

Je. Amalia.

Am. Si jo fos home
pagaría aquesta broma.
Valgam Deu quins homes hi hân.
Y d'aixo 'n diu férne bé -
Y aixis troba recompensa?
Ara aquet bunyol se pensa
lo menos que no ha fet re.

Si no torno a' fer las paus
que ab el Serafi he perdut
juro Jerli de vellut
la esquena tota de blaus.
Doneta, que no es capaç
de barellarse ab ningú.

Je. Calla Amalia, no sabs tu
que 'm puja la morca al nas

Am. Tant me fa que us pugi al front,
petit escarni del Dante.
Redolins.

Je. Alante, alante.

Am. Burla y rialla del mon.
'l deixo per carrinclò

Je. (Lo millò es pendreu ab pausa.)

Am. Aquest homenot es causa

de la meva perdició.

(Se 'n va.)

Escena 10.

Jederich.

Te raho, pobre xicota.
la confusió no ha comprés
y creu que perdre al promés
la meva calma no nota.

Escena 11.

Bruno - Jederich.

(Lo primer entra corrent y mira

à Jederich)

(D. Bruno deu vestir de senyor

ridicul ab ulleras verdas.)

Bru. Ah! no es vorte' al que yo busco.

Je. Deu se' un altre.

Te' raho',

Bru.

Un estafa, un pillastro'

pero no 'l veig.

Je. (Ma, qu'es llusco.

'M busca a mi.) No 'l conech.

Bru. Es un que ja rodolins

que gasta uns termes molt fins.

Je. Y sab enganya'?

Bru. Ja ho crech.

Je. Expliquis.

Bru. Ni ha una garba.

Je. (Deu vole di que ni ha un feix.

Bru. Ell menja aqui.

Je. (no 'm coneix

perque m 'he deixat la barba.)

Bru. M 'han dit qu 'avuy fuig d 'aqui,

li tinch un 'auca pagada

y encar no me l 'ha entregada.

Je. Donchs sobre aixo algo puch di.

Bru. Parli.

Je. Seyem una mica.

(Seuen.)

Una vegada...

Bru. Que fa?

Je. Li conto un cuento.

Bru. Arri allà.

Ver ara à mi que m 'explica.

Je.

(Deturantlo.)

Una vegada...

Bru. Era un rey.

Això es rondalla de nins
y jo busco 'ls redolins,
no vull que 'm fassi la lley.
Ja 'l trobaré de seguida.
Si vé no 'l deixi sortí.

(Entra á la cuina.)

Je. Ara 'm vaig á divertí.

Bru. (Dins.)

Ave María.

Je. Com crida.

Escena 12.

Jederich - Carlos.

Car. Tocala, inxigne poeta.

(Donantli la ma.)

Je. En gust, reputat actor.

Car. Toca, veus com bat lo cor!

Je. Noy sembla una campaneta

Car. Ahont es l'Amalia?

Je. A la cuina.

Car. (Mirant.)

Que veig!

Je. Qu'has de veure, un home.

Car. Y ha vingut per ella!

Je. Broma.

Car. Donchs la xicota es molt fina.

(Carlos entra á la cuyna y trau

á D. Bruno per la orella)

Escena 13.

Dits. Bruno.

Car. Que jeu aqui? responguen

Bru. Perque aixis se m'atropella!

Car. Que jeyau per dins ab ella!

Bru. Vinch á buscá lo qu'es meu.

Am. (Sortint.)

Carlos, té molta raho;
demana lo que li toca
fé cuarto dats.

Car. Qu'estás loca?

Am. Deixeu al pobre senyo.

Bru. Gracias per l'interes, filla.

Am. A vostra casa aniré.

Bru. No falti.

Am. No faltaré.

Bru. Que no fugi.

Am. No perilla.

(Amalia agafa per la ma á D. Bru.

no y l'acompanya fins á la porta.

Ell va mirant de reull.)

Escena 12.

Jederich. Carlos. Amalia.

Am. Comediants y poetas
de tres un cuarto
que á un vell atropellan
tras d'estafarlo.
Me cau la cara

d'haber de tractá sempre
en gent tan baixa.

Car. Com devant nostre parlas?
no téns vergonya,
á aqueix vell de sayrete
lo cor li dónas?

Am. Calla, llus, calla,
No enténs d'aquest assunto
ni una paraula.
Contesti lo poeta .
que á n'ell li toca.

Je. Pot jérne us tan com vulgui
Amalia boija.

Am. No te paraulas
per cubrir l'apariencia
de la estafada.

(A Carlos.)

Es D. Bruno
d'obras senzillas
y an'quet senyo li compra
bunyols com truytas.
A n'ell buscaba
perque es victima 'l pobre
d'una estafada.
Una auca li ha d'escriure
que vá pagarli
y ara te' por que fugi
sens que l'acabi
Y per mes broma
li han dit qu'avuy fugia
de Barcelona.
Car. Aixis Jederich obra?

Parat me deixa,
es precis lo versista
portar careta.

Una conteita
espero de los llabis
que mus ne restan.

—

Je. Sens fer broma y molt formal
perque ho sech molt cuan conve
en pochs mots te probare
que a' tot temps ~~te probare~~ es Carnaval.
L'home que porta levita
tronada fins a' cert punt
que li crida la quitxalla
millo li eita' al difunt
que en sembla' senyo' s'esforia

y es un pelon sense un ral,
es un tipo que 'ns demostra
que à tot temps es Carnaval.

–

La senyora que va à un dol
y ab un vel negre y espés
se tapa 'l cos y la cara
per mostra 'l sentiment més,
pero d'alegria esclata
perque hereda un capital
lo seu egoisme prova
que à tot temps es carnaval.

–

La noya que va de moda
estremada y lexuquina
y du la cara cuberta

ab un mantell de farina
que en amagà mostra empenyo
la seva pell natural
Son coquetisme demostra
que à tot temps es Carnaval.

—

Lo jove que lucio gaita
y al passar per un carrè
se troba sens adonárien
al sastre o al fabaté
y 's du 'l mocadó á la cara
perque 'ls deu un dineral
salvantse d 'ells acredita
que á tot temps es carnaval.

—

L' home y la dona que 's banyan

y al deixar la roba seva
quedan disfressats del trage
que portan Adan y Eva
que 'n semblant cosa no atinan
perque es propi y natural
ab molta frescura afirman
que á tot temps es Carnaval.

—

Y per ji lo pobre comich
que fent papei guanya 'l pa
y encara que 'l cor li plori
riu alegre y viure ja
que en treure tipos s'afanya
y 's desvetlla estudiant,
ell es lo rey de la festa,
ell tot l'any es carnaval.

Escena 14.

Dit. Serafi.

Se. Adios, sombra de Torrilla,
us buscaba ab impaciencia
per trobarme en la presencia
de ma futura pubilla.

Je. Ja ja ja!

Se. Eixa rialla?

Je. Vol dir que no m'has comprès

Se. Ahont es la pubilla, ahont es?

Je. A la butxaca.

Se. Canalla.

Je. (Trau un periodich titulat la pubilla)

No m'insultis, Serafi.

Car. Magnífica confusió.

Am. T'has lluhit, per l'ambició.

Je. Llegeix lo que diu aquí

Se. (Mirant.)

La Pubilla.

Je. Sí, un papé

que jo a' Carlos oferia

y tu m'has dit si volia

portarne per tu també.

Car. T'ha lluhit, metje.

Se. 'Ls dos nap.

Je. Demanar ja' criatura.

La rica literatura

te molt preu com tu ja sab.

Se. Amalia, torno a' ser teu.

Am. Que 't pensas que soch si 'n sobra?

no, Serafi, jo soch pobre,
visten en gracia de Deu.
No tinch per casarm desfici
perque á casa soch la reyna.
Si no soch rica, faig feyna
que 'm reporta benefici.
Si al despreciar la ma teva
tinguéi de quedar per tia
creguis qu'ab gust ho seria.

Car. No, perque aquí tèn la meva.

Se. Carlos.

Car. Que hi ha? Tracte es tracte.

Se. Tèn raho, quedo vensut
puig l'ambicio m'ha perdut.
Tu has guanyat.

Car. (Agafant la ma d'Amalia)

Bon final d'acte.

Am.

(Baixant al proceni.)

Qui te promesa sensilla
honesta y treballadora
y ab l'afany de una Pubilla
ven lo seu cor en mal'hora
torni un moment sobre si
y oblidantse que l'or brilla
recordarà La Pubilla
del ambició Serafi.

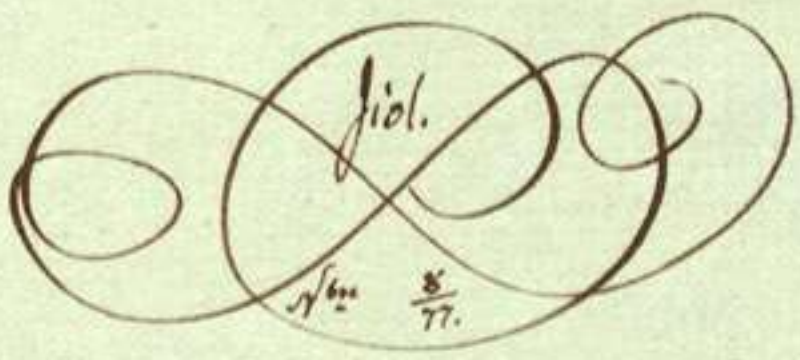

BIBLIOTECA